

Het mooiste portret ter wereld

Enkele maanden geleden stap ik mijn voordeur uit en zie daar het mooiste portret dat ik ooit nog zal zien. Dat zweer ik jullie, op de kop van mijn vader. Het portret bevindt zich op de stoep, en is door mijn buurmeisje met krijt getekend. Met slechts enkele lijnen kijkt een sterk kalende man mij recht in de ogen, vanuit kikkerperspectief. Hij aarzelt, stelt zich duidelijk vragen bij mijn haast. Dit is een man met bedenkingen. De tekening zet mij op mijn plek. Het is acht uur en drie minuten en ik blijf aan het kunstwerk voor mijn deur haken.

Het mooie is: hij lijkt mijn buurman wel, haar vader dus. Een man die toen we in ons huis gingen wonen ook voortdurend aan het klussen was – dat is logisch, alle burens kwamen namelijk tegelijkertijd in onze pas opgeleverde nieuwbouwwijk wonen, waardoor iedereen net als de huizen hetzelfde was: splinternieuw. Na het klussen zagen we hem zelden. Heel soms komt hij laat 's avonds toe met een busje van een ballonnenwinkel.

Dat staat op de zijflank van het voertuig: de naam van het bedrijf en daaronder *ballonnenwinkel*. Volgens mij staan er ook enkele ballonnen naast. Het lijkt me geweldig als je vader in een ballonnenwinkel werkt. Minder geweldig lijkt me dat de buurvrouw en de buurman zijn gescheiden. Meteen na het klussen dus. Dat hoorde ik toen de buurvrouw in de tuin aan het videobellen was met één van haar twee tweelingzussen. In het begin groetten mijn vriend en ik de buurvrouw meerdere keren per dag, soms was ze heel vriendelijk en soms helemaal niet. Nu weten we waarom: onze buurvrouw is deel van een drieling. Een van drie. Meerdere malen per dag zeiden we hallo tegen onze buurvrouw, die onze buurvrouw helemaal niet is. Mocht dit fictie zijn, zou zo'n drieling in het verhaal laten opdruiven overdreven zijn, maar gelukkig is dit geen fictie. Dit is echt. Het mooiste portret ter wereld is echt, de ballonnenverkoper is echt, de drieling echt. Alle drie zijn ze vergankelijk. Echt waar, want wanneer ik 's avonds weer thuis kom, zeven uur veertien, is het portret alweer weg.

Gelukkig heb ik er een foto van gemaakt, denk ik, en laat het portret die avond aan mijn vriend zien. Hij vindt het ook mooi. Later laat ik het ook nog aan een paar collega's en vrienden zien, zij vinden het ook mooi. Probleem is: het is niet van mij. Het is van een meisje van zes. Een meisje van zes dat misschien iets helemaal anders wilde tekenen. Misschien was wat ze tekende helemaal niet haar vader, maar een ballon. Of een schets van een binnenkoer. Het portret is van een meisje van zes dat misschien helemaal niet tevreden was met haar tekening. Naast het portret stond namelijk een regenboog en die was wel helemaal ingekleurd.

De dagen gaan voorbij en ik voel iets in de onderkant van mijn slokdarm schuren. Een

bitterheid die ik herken, die niet weg te slikken is. Ik ben jaloers. Mijn vriend zegt dat jaloezie een emotie is die we zouden moeten vieren, omdat het betekent dat je om iets geeft, dat je iets de moeite waard vindt om afgunst voor te voelen. Volgens hem is het een motor, een emotie die energie geeft. Hij kan erg bevlogen uit de hoek komen, maar ondanks deze moedige woorden ben ik toch vooral beschaamd als ik jaloezie proef. Voor mij is het iets groens, iets slijmerigs, dat giftig kan worden.

Wanneer ik de trein neem, oefen ik.

Schets poging een:

Een vrouw met groen haar en een ochtendhumeur zoekt iets in haar fanny pack, steekt daarna lurkend een sigaret op. Het lijkt wel of ze de nicotine met grote teugen drinkt. Een oude beltoon gaat, ze neemt haar mobiel vrolijk op. 'Met Annie.'

Schets poging twee:

In het hokje op het perron zit een meisje dat duidelijk naar de middelbare school gaat. Ze heeft een zware rugzak die onderuitgezakt tegen haar slungelige benen schommelt, haar beide handen liggen op haar buik, alsof ze de bolling tegen wil houden. Haar blik kijkt dapper vooruit, wellicht volgt ze een vogel. Of een gedachte.

Schets poging drie:

Eén haar staat nog moedig rechtop, in een verder glimmende vlakke van hoofdhuid. De man maakt rondjes rond zijn as, net als de aarde dat ook doet. Misschien is het zijn poging tot klein verzet. Tegen zijn buik houdt hij een grote hoeveelheid mappen gedrukt, ze zien er belangrijk uit. Wanneer hij in de zon kijkt, niest hij zoals ik ooit een nijlpaard in de zoo zag niezen.

Ik pak meerdere treinen. Vorm lijnen. Ga precies te werk. Laat zaken weg. Zoom in of uit. Rangschik. Verlang zo dicht op de muur te plakken dat we één worden, één met het hokje, één met de binnenkant van de wagon, waarbij alleen mijn oren nog uitsteken en verraden dat ik er ben. Ik registreer. Portretteer. Wekenlang oefen ik en begin me af te vragen: Wanneer is iets genoeg? Is schoonheid gebaseerd op toevalligheden? Ben ik iets verleerd dat nooit meer terug zal komen? Het gevoel in mijn slokdarm zakt door mijn maag naar mijn onderbuik. Wordt daar zwaar, een blok van gemis.

Naar omljnde dagen van hinkelen en geschaafde knieën. Toen was ik en toen was jij. Ik zie een koe. Nu niet meer. Er zijn lijnen waarover je kunt oversteken en over deze moet je springen. Ik heb drie knikkers en jij twee, we zouden kunnen ruilen maar zouden ze ook samen kunnen voegen. Ik weet niet wat ik ervan vind dat jij ze nu allemaal in je broekzak stopt?

Ik ben de hinkel, de knie, de koe, de weg, de knikker, de broekzak, het haar, de ruzie, de stoeptegels, het krijt, de vrouw met de groene haren, het middelbare schoolmeisje,

de kale man. Misschien is alles wat ik opmerk wel een zelfportret. Na wekenlang oefening weet ik: ik heb een verbeelding en die werkt.

Op een dag zit er een kind in mijn wagon. Ik zie het niet, maar hoor het wel. Het huilt. In lange halen maakt het zijn ongenoegen kenbaar. Hij is het niet eens met de beweging van het toestel, de snelheid, misschien de drukkende warmte van zoveel mensen bijeen. Niemand die het weet, hij huilt, dat is wat waar is. Onze trein is een organisme dat in rechte lijn en soms een bocht door het land raast, van buitenaf kan je niet vermoeden dat in zijn buik keihard een alarm afgaat. Dit kind is niet geniaal, denk ik. Dit kind heeft geen groter voorstellingsvermogen. Dit kind is luid, en dat is het wel.

Die avond open ik de voordeur terwijl een tas met boodschappen aan mijn arm bungelt. Het plastic snijdt in mijn huid.

‘Dag buurvrouw,’ mijn buurmeisje staat achter me en wuift. In haar andere hand heeft ze stoepkrijt.

Ik vraag wat ze deze keer weer gaat tekenen.

‘Paarden, vliegen, bloemen,’ somt ze op. ‘Misschien een koets.’

‘De man die je de vorige keer hier voor onze deur tekende vond ik heel mooi.’

Ze kijkt verbaasd. Zie je wel, denk ik, ze weet niet eens waarover ik het heb. Ik laat haar de foto zien.

‘O die, die heeft mijn papa gemaakt.’ En ze begint aan een cirkel op de grond.